
Gud har ikke glemt dig

By David Wilkerson

March 21, 2005 Har du nogen sinde været nedtrykt? Har du været så bekymret og rundt på gulvet at du lå søvnløs om natten? Har du haft perioder hvor du har været så langt nede og bebyrdet, at ingen synes at kunne hjælpe dig? Har du været så nedtrykt, at du har haft lyst til at opgive det hele og følt at dit liv var én stor fiasko? Jeg taler ikke om en fysisk tilstand. Jeg henviser ikke til mennesker som lider af en kemisk ubalance eller er sindslidende. Jeg taler om kristne, som fra tid til anden kæmper med en nedtrykthed, som slår ned i dem som lynet fra en klar himmel. Deres tilstand kommer sjældent fra kun en enkelt kilde. Den kommer fra mange kilder. Til tider bliver de ramt fra alle sider, indtil de er så overvældede at de ikke længere kan se nogen udvej.

Hvis ovenstående beskriver dig og din situation, så er Salme 77 skrevet til dig. Den er skrevet for at vise vejen ud af din fortvivlelse og frygt. Denne salme er skrevet af en mand, som hedder Asaf, en levit af præsteslægten i Israel. Asaf var også sanger og gjorde tjeneste som Davids korleder. Tilsammen skrev Asaf elleve salmer. Og de er alle fyldt med retfærdig vejledning for Guds folk. Jeg kunne kalde denne mand en syngende prædikant. Asaf skrev Salme 77 efter at have været faldet i et dybt sort hul af afmagt. Hans situation blev så slem, at han ikke kunne trøstes. Denne Guds mand var så fortvivlet, at intet som kunne siges, kunne bringe ham ud af denne tilstand. Og Asaf selv kunne ikke mæle et eneste ord "Jeg er så fortvivlet at jeg ikke kan tale" (Salm. 77, 4).

Men Asaf var en bønnens mand. Vi ser dette i den samme salme, hvor han vidner: "Jeg råbte højt til Gud, og han hører mig" (Salm. 77, 1) . Jeg er sikker på at Asaf havde hørt Davids tilsvarende vidnesbyrd i Salme 34 "Hold dig fra ondt og øv godt, søg fred og jag derefter" (Salm 34, 15). David sagde tidligere i denne salme "Hylder Herren i fællig med mig, lad og sammen ophøje hans navn!.. Se hen til ham og strål af glæde, eders åsyn skal ikke beskæmmes." (Salm 34, 4, 6).

Asaf havde uden tvivl hørt Davids lignende beretning om hvordan han måtte flygte til Gath for at komme væk fra Saul. David måtte lade som om han var en landsbytosse for at slippe væk med livet i behold. Denne Guds tjener i exil følte sig så langt nede på det tidspunkt, følte sig så mislykket at han råbte til Gud. Han søgte Gud i sin pine, og David bevidner at han blev fuldstændig udfriet. Gud lagde derefter en sang i Davids hjerte. Vi ser at David beretter en ny sang i tro, til hans musikere i Salme 40. Selvfølgelig fandt denne sang sin vej til korlederen Asaf. Salmen deklarerer: "Jeg biede trolig på Herren, han bøjede sig til mig og hørte mit skrig." (Salm. 40, 1-2).

Som nationens lovsangsleder sang Asaf disse sange om udfrielse og bønner. Han formidlede disse sandheder til Israel, arrangerede og deklamerede dem i sang, som leder for koret i en enstemmig stemme af tro. Faktisk revser Asaf i sin egen lovsang Israel for deres vantro. Han korrekser dem og fortæller dem at Gud ikke havde svaret på deres bønner på grund af deres synder (se Salm. 78).

Men nu stod Asaf midt i sin egen kamp. Bibelen fortæller os ikke hvad der var årsagen til denne mands nedtrykthed. Alt hvad vi ved er, at hans sjæl var så bebyrdet, at han overhovedet ikke kunne sove: "Jeg ihukommer Gud og stønner, jeg sukker, min ånd vansmægter." (Salm. 77, 4). På dette tidspunkt skriver Asaf at han var skuffet over Guds tavshed: "Jeg gransker om natten i hjertet, grunder og ransager min ånd. Vil Herren bortstøde mig for evigt og aldrig mer vise nåde" (Salm. 77, 7-9). Det så ud som om Israels korleder konkluderede at Gud ikke hørte hans bønner.

Er dette en beretning om én fortvivlet Guds mand fra det Gamle Testamente, eller er denne beretning bekendt for mange bedende troende i dag? Kan Asafs beretning på nogen måde beskrive vores egen

troskampe? Her var en bedende, trofast Guds mand. Asaf var ikke en ond vellystning. Han elskede Guds Ord, og underviste i det i menigheden. Og nu var han midt i en frygtelig nedtrykthed. Ifølge en avisundersøgelse, viser Asafs situation i Salme 77 virkeligheden hos de fleste amerikanere. Meningsmålinger viser, at flertallet af folk mener at Gud hører bøn, alligevel er der ganske få der mener at Gud svarer deres bøn. Sandheden er, at Asafs oplevelse ikke er usædvanlig for troende. Faktisk er heftig prøvelse, ifølge apostlen Peter, almindelig for enhver kristen: "I elskede, I skal ikke undre jer over den ildprøve, I gennemgår, som om det var noget mærkeligt, der hændte jer" (1. Peter 4, 12). Peter fortæller os kort sagt: "Din prøvelse er ikke noget nyt. Det har Guds folk oplevet i århundrede".

Jeg har erfaret, at disse dybe mørke prøvelser er oplevet af store prædikanter gennem de seneste 200 år. For eksempel for Charles Haddon Spurgeon, som var kendt som en af de mest bibeltro prædikanter nogensinde. Spurgeon var en bønnens mand, som konstant søgte ind for Guds ansigt. Også han oplevede dyb og rædselsfuld nedtrykthed (i de dage blev den tilstand betegnet som melankoli).

John Fletcher var en anden af sådanne Guds tjenere, som led under voldsom nedtrykthed. Han arbejdede under ingen anden end John Wesley, som kaldte Fletcher den største Guds mand på jorden. Kristi nærhed var så stærk i Fletchers liv, at hans venner ofte blev helt tavse når han kom ind i rummet. Denne mand udstrålede Guds Ånd. Alligevel oplevede Fletcher altså disse rædselsfulde dybder som Asaf beskrev. En frygtelig melankoli kom over ham ud af ingenting og hjemsøgte ham i dagevis. Fletcher led under frygtelige perioder med fortvivlelse som der ikke var nogen rationel årsag til.

Andrew Bonar, en bønnens mand fra det 19. århundrede, beskrev lignende oplevelser. Han skrev denne pinefulde indledning i hans optegnelser: "Jeg sakker bagud i det himmelske løb... Gud taler ikke til mig længere... jeg har brug for at blive udfriet frygtens lange skygger, uvished...Nogle af mine nærmeste venner ser ikke længere ud til at have sympati for mine behov...Skam og sorg fylder mig på grund af min manglende hellighed. Åh hvad har jeg ikke tabt. Mit hjerte synker ned i livet på mig. Jeg er irettesat af den hellighed jeg ser hos andre... Det ser ud som om der er en sky mellem mig og Retfærdighedens Søn. Jeg tror jeg hørte Herren sige: Jeg har ikke brug for dig mere.."

Det ser ud som om at hver eneste af de hellige og meste overgivne og bedende tjenere har oplevet sådan en stund. De beskriver alle hvordan de blev overvældet af modløshed og håbløshed. Og kun få af dem kunne forklare hvor denne mørke sky af fortvivlelse kom fra. Det så sjældent ud som om der var en enkelt årsag, nærmere var det på grund af at problemerne havde hobet sig op. Ikke engang den hengivne apostel Paulus var immun overfor nedtrykthed. Han skrev til korinterne, "Thi vi vil ikke, brødre, at I skal være uvidende om den trængsel, vi måtte gennemgå i Asien, at en overvældende byrde, der overstod vore kræfter, blev lagt på os, så vi endog opgav håbet om at redde livet." (2. kor. 1, 8). Det græske ord, som Paulus bruger for fortvivlelse i dette vers, kan oversættes med vi kunne ikke forstå det, vi er fortvivlet til døden" Kort sagt sagde han: "Vi længtes efter at dø fordi vi ikke kunne forstå hvorfor vi skulle gennemgå dette. Vi var presset ud over hvad vi kunne udholde".

Det er svært at forestille sig disse ord komme fra Paulus. Hvem stoled mere på Gud end denne frygtløse apostel? Hvem fastede og bad mere end Paulus? Hvem har fået svar på så mange bønner? Alligevel kom der også over Paulus denne modløshedens time, som han aldrig før havde oplevet. Hvad var det?

Nogle bibelkommentatorer mener at det var en kombination af prøvelser. Mellem disse var en dyb

mental smerte på grund af mennesker, som Paulus elskede, vendte sig mod ham. Disse nære venner ikke alene forlod Paulus, de spredte også løgne om ham. De nedgjorde hans navn. Tillige med dette blev Paulus ramt af voldsomme sygdomme. Han kom i havsnød mere end én gang. Og onde planer blev lagt mod ham med det formål at slå ham ihjel. Og oveni alt dette havde Paulus ængstelse og omsorg for mange kirker. Dette synes at være alt for tung en byrde for én mand at bære. Men på trods af alt dette, er det alligevel ikke den fulde forklaring på den modløshed som Paulus følte. Han skrev: "Jeg følte sådan en pine. Jeg troede ikke jeg skulle overleve. Jeg troede det ville slå mig ihjel". Selvfølgelig blev Paulus udfriet. Han kom sejrende ud af det. Men han glemte aldrig denne mørke stund.

Mange hengivne, troende, bedende Jesu tjenere ved hvad Asafs nødråb handler om. Deres tilstand er ikke en livsstil. Nej, de er simpelthen Guds folk, som er blevet overvældet af Satans angreb. Ligesom Paulus er de blevet presset ud over deres udholdenhed.

Kristus er vores eksempel angående alle områder i vores liv, og denne nedtrykthed er ikke nogen undtagelse. Jesus er rørt over de følelser, som er en del af vores skrøbelighed. Og selv han blev udsat for en sådan mørk prøvelsens time. Han fortalte Andreas og Filip, "Nu er min sjæl forfærdet; hvad skal jeg sige? Fader frels mig fra denne time! Dog derfor er jeg kommet til denne time." (Johs. 12, 27). Da Jesus sagde dette, stod han foran korsfæstelsen, og vidste at han time var kommet. Det græske ord for trængsel betyder her foruroliget eller forstyrret. Jesus stod overfor den mest intense prøvelse i sit liv. Det var så dyb en prøvelse at han råbte: "Gud, hvorfor har du forladt mig?" Han sagde endog til de, som ville korsfæste ham, "Dag efter dag var jeg hos jer i helligdommen, uden at I rørte en hånd imod mig; men nu er det jeres time, og mørket har magten." (Luk. 22, 53). Hvilken udtalelse Jesus kom med her. Men det Kristus egentlig sagde var, "Dette er Satans time". I tiden op til hans død var det fjendens tid til at plage og chikanere ham. Djævelen opbød al sin kraft for at forurolige hjertet hos denne bedende hellige mand.

Ligeledes kan du være sikker på at din mørke prøvelsens time er Satans værk. Herren bebyrder ikke sit folk med sådanne rædselsfulde depressioner. Hvordan kan vi vide dette? Ligesom Asaf, beder vi, tilbøder vi, vi søger at gøre Guds vilje og vi ønsker at blive fuldstændig fri af syndens greb. Og det er lige præcis det liv som Satan forsøger at ødelægge. På samme måde kan vi være sikre på at Gud tillader disse mørke stunder af en særlig årsag. Jesus fortalte sine disciple, "Hvad skal jeg sige? Far, frels mig fra denne stund" (Johs. 12, 27). Han sagde til dem, "Jeg kan ikke fuldt ud forklare dette for jer. Alt hvad jeg kan sige er, at Gud tillader denne stund, denne mørkets time." Har du nogensinde tænkt: "Hvad kan jeg sige? Jeg har ingen ord, som kan forklare hvad jeg gennemgår. Jeg er bekymret, jeg er foruroliget, men jeg kan ikke sige hvorfor. Bed mig ikke om at forklare det, for det er jeg ikke i stand til."

Hvad kan Guds formål være i sådan en nødens stund? Paulus viser os, at Guds særlige formål i denne intense prøvelse er: "Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, barmhjertighedens Fader og al trøsts Gud, som trøster os under al vor trængsel, så vi kan trøste dem, der er stedt i alle hånde trængsler, med den trøst, hvormed vi selv trøstes af Gud! Thi ligesom Kristus-lidelserne i rigt mål kommer over os, således finder vi i rigt mål trøst ved Kristus. Når vi lider trængsel, sker det jer til trøst og frelse; når vi trøstes, sker det til trøst for jer, en trøst, som viser sin kraft deri, at vi holder ud i de samme lidelser, som også vi lider; og vort håb om jer er urokkeligt, fordi vi ved, at ligesom I har del i lidelserne, således også i trøsten." (2. Kor. 1, 3-7). Kan du se Guds formål her? Midt i vores trængsel, trøster Ånden os. Og som tiden går, er vi i stand til at trøste andre, som gennemgår dybe trængsler. Det er Åndens værk. At bringe trøst til Hans folk gennem de, som er blevet prøvet. Derfor kan vi med sikkerhed vide, at som vores lidelse bliver værre, bliver Herrens trøst endnu mægtigere i

os.

Der er to kære brødre på vores tjenestes mailliste, som hedder Israel og Jesse Martin. Israel er 100 år gammel og Jesse er 102. Den ene gik på pension som 92 årig, den anden for 97 årig. Begge elsker de Herren, og de har modtaget mine budskaber i årevis. Disse brødre er ikke kun brødre i familiær forstand, de er brødre i Herren. Begge vidner om, at et liv fyldt med prøvelser har rodfæstet en dyb glæde og sødme i dem. De har været øjenvidner til grufulde katastrofer i et helt årti under depressionen, i to verdenskrige og frygtelige tørkeperioder. De har gennemgået personlige lidelser gennem deres lange liv. Alligevel er disse to gamle mænd i stand til at smile og proklamere endnu mere fast en nogensinde: "Gennem det hele har Gud aldrig svigtet." Deres vidnesbyrd efter at "have set det hele" er til stor trøst for os andre.

Hvad foruroligede Asaf så meget at han lå søvnløs om natten? Asafs vidnesbyrd var, "Jeg råber til Herren, jeg beder natten igennem og jeg ved at han hører mig. Men jeg ser ikke nogen svar på mine bønner." Husk at denne leder af Israels kor havde vidnet om Guds karakter i Salme 50, 15 "Kald på mig i nødens stund og jeg vil udfri dig, og du skal ære mig." Asaf havde oplevet at blive udfriet gennem bøn. Han havde erfaret at få svar på forbøn. Han var en trofast præst, som huskede andre på at sætte deres lid til Gud og ikke såre ham med tvivl. Men nu, hvor fortvivlelsens ånd kom over Asaf, kunne han ikke ryste det af sig. Han skriver: "Jeg søger Herren på nødens dag, min hånd er om natten utrættet udrakt, min sjæl vil ikke lade sig trøste." (Salm. 77, 3).

Asaf genkaldte sig sine tidligere prøvelser og hårde tider, som han havde været igennem. Han siger, at han "Du holder mine øjne vågne, jeg er urolig og målløs. Jeg tænker på fordums dage, ihukommer længst henrundne år" (Salm. 77, 5-6). Denne trofaste tjener forsøgte at huske sig selv på hvordan Gud havde besvaret hans bønner, og hvordan han bagefter glædestrålende havde sunget om troens sejre. Men nu gennemgik han den største prøvelse i sit liv, og han var overvældet fysisk, mentalt og åndeligt. Han udtaler, "Jeg beklagede mig, for dette var langt mere end jeg kunne udholde."

Hvad klagede Asaf over? Han siger, "Jeg gransker om natten i hjertet, grunder og ransager min ånd. Vil Herren bortstøde for evigt og aldrig mere vise nåde, er han miskundhed ude for stedse, hans trofasthed omme for evigt og altid." (Salm. 77, 7-9). Asaf var tynget at disse spørgsmål, når han skrev, "Har Gud da glemt at ynkes, lukket sit hjerte i vrede?" (Salm. 77, 10). Det han sagde var, "Det der bedrøver mig, er at Gud har forandret sig. Det er sket en ændring hos den Herre, som jeg troede jeg kendte. Hans holdning til mig har ændret sig af en eller anden grund. Jeg mindes alle de tidligere udfrielser i mit liv. Men nu sker der ingenting. Gud ser simpelthen ikke til min side mere. Han overser mig. Jeg er forvirret, tynget og overvældet, og jeg har en fornemmelse af at Gud holder sig langt borte fra mig i denne prøvelsens stund. Jeg ved han hører bøn, men han svarer ikke. Så vidt jeg kan se, har Gud glemt mig. Alternativt er han ikke længere interesseret i at udfri sit folk."

Kære ven, du skal ikke være nedtrykt. Du kan føle dig lige så forladt som Asaf følte sig i sin prøvelse. Du stoler på at Gud svarer på dine bønner. Du ved, at Gud ikke er vred på dig. På trods af dette er du skuffet inderst inde. Du er frustreret over at dit liv ikke udvikler sig som du havde håbet og planlagt. Denne frustration kan vise sig på flere områder: din økonomi, din karriere, dit ægteskab, dine børn eller din tjeneste. Og omkring dig ser du, at det ser ud til at fungere for alle andre end dig. Dine brødre og søstre i Kristus ser ud som om de trives fint. Men dit liv synes at være gået helt i stå, eller din situation bliver forværret. Og nu er du begyndt at tænke: "Vil jeg nogensinde komme ud af denne onde cirkel? Der synes ikke være noget håb."

Hvordan slipper vi ud af disse frygtelige perioder med nedtrykthed og modløshed? David kom ud af sin

onde cirkel med en sang. Det samme gjorde Asaf. Faktisk er utallige kristne gennem historien sluppet ud af deres nedtrykthed og modløshed på præcis denne måde. Skriften viser at David, Asaf, Job og andre gammel-testamentlige troende kom ud af deres nedtrykthed ved at huske sig på Guds trofasthed gennem generationerne. David skriver, at når han hjerte var ulykkeligt så "Jeg kommer fordums dage i hu, tænker på alle de gerninger, grunder på dine hænders værk." (Salm. 143, 5). Asaf gjorde det samme "Jeg sagde: Det er min smerte, at Den Højstes højre ikke er som før." (Salm. 77, 11). Faktisk sagde Asaf, at hele Israel "Kom i hu at Gud var deres klippe" (Salm. 78, 35). Det er en vidunderlig velsignelse at huske alle vore tidligere udfrielser. Femte Mosebog fortæller os, "Og du skal komme i hu, hvorledes Herren din Gud i disse fyrretyve år har ført dig i ørkenen for at ydmyge dig og sætte dig på prøve og for at se, hvad der boede i dit hjerte, om du ville holde hans bud eller ej. Vogt dig for at glemme Herren din Gud, så du ikke holder hans bud, lovbud og anordninger, som jeg i dag pålægger dig." (5. Mos. 8, 2 11).

Men at huske på Guds udfrielser var mere end en velsignelse for de hellige i Det Gamle Testamente. Det var en nødvendig disciplin. Israelitterne udøvede alle former for ritualer og ceremonier for at mindes Guds befrielse af dem. Således er kirken også i dag kaldet til at huske på Guds fordums befrielser. Alligevel har vi fået en bedre måde at huske os på dette, end de havde på Det Gamle Testaments tid. Ser du, efter David og Asafs tid, har Gud udgydt sin Hellige Ånd. Og Helligånden forbliver i vore jordiske legemer. Ikke alene trøster Helligånden os i dystre stunder, og ikke alene minder han os om Guds udfrielser i fordums tid. Ånden giver os også en forståelse af meningen bag vores heftige prøvelser. Og han gør det så vores tro ikke svigter. Vi ser forskellen i Asaf liv. Denne overgivne Guds mand deler ikke sin erfaring med os i Salme 77. Vi ved ganske enkelt ikke hvad hans mørke stund udrettede i hans liv. Alt hvad han kunne fortælle os var, at "Din bragende torden rullede, lynene oplyste jorderig, jorden bæved og skjalv." (Salm. 77, 19). Asafs konklusion var at "Guds veje er uransagelige. Og jeg ved ikke hvorfor han tillod at jeg faldt ned i modløshed og fortvivlelse. Det eneste jeg gør, er at fryde mig over at han udfriede mig."

Paulus' respons i Det Nye Testamente var meget forskellig fra dette. Han fortæller os, at "Thi os har Gud åbenbaret det ved Ånden; Ånden ransager jo alt, endog Guds dybder." (1. Kor. 2, 10). Så tilføjer han denne vigtige udtalelse: "Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i mennesket, uden menneskets ånd, som er i ham? Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd." (1. Kor. 2, 11). Således sagde han, at uden Helligånden ville vi ikke kende eller forstå vores vandring med Gud.

Du kan ikke tilegne dig glæde, fred og hvile før du har en klar forståelse af hvorfor Gud tillod din Job-lignende prøve. Vi vil simpelthen ikke kende Guds fred i vores lidelse, indtil hans formål med at tillade det er blevet en grundfæstet sandhed i vores sjæl. Vi må forstå, at vores mørke stund, vores smertefulde prøve, er blevet tilladt for at forherlige Gud. Årsagen er, at vi bliver genstand for Helligåndens ubegribelige trøst. Vi kommer ud af ilden renere og stærkere end før. Og vi bliver givet et vidnesbyrd, som er stærkere end hvad selv den berømteste prædikant kan komme med. Hvad vil dette vidnesbyrd være? Det vil være et vidnesbyrd om en trøst, som aldrig svigtede og sejr for et lidende folk. Og resultatet af et sådant vidnesbyrd vil blive som Daniel beskrev det: "Mange skal sigtes, renses og lutres, men de gudløse handler gudløst, og ingen af de gudløse skal forstå, men det skal de forstandige." (Daniel 12, 10). Hvilket vidunderligt kald vi har! Vi gennemlever store prøvelser for at blive Guds trøstende redskab i forhold til andre.

Vi vil simpelthen ikke kende Guds fred i vores lidelse, indtil hans formål med at tillade det er blevet en grundfæstet sandhed i vores sjæl. Vi må forstå, at vores mørke stund, vores smertefulde prøve, er blevet tilladt for at forherlige Gud. Årsagen er, at vi bliver genstand for Helligåndens ubegribelige trøst. Vi kommer ud af ilden renere og stærkere end før. Og vi bliver givet et vidnesbyrd, som er

stærkere end hvad selv den berømteste prædikant kan komme med. Hvad vil dette vidnesbyrd være? Det vil være et vidnesbyrd om en trøst, som aldrig svigtede og sejr for et lidende folk. Og resultatet af et sådant vidnesbyrd vil blive som Daniel beskrev det: "Mange skal sigtes, renses og lutres, men de gudløse handler gudløst, og ingen af de gudløse skal forstå, men det skal de forstandige." (Daniel 12, 10). Hvilket vidunderligt kald vi har! Vi gennemlever store prøvelser for at blive Guds trøstende redskab i forhold til andre.

Kære troende, Gud har ikke glemt dig i din dybe mørke prøvelse. Jeg vil slutte med en opmuntring til dig fra salmisten: "Thi du ransaged og, o Gud, rensede os, som man renses sølv; i fængsel bragte du os, lagde tyngde på vore lænder, lod mennesker skride hen over vort hoved, vi kom gennem ild og vand; men du førte os ud og bragte os lindring...Visselig Gud har hørt, han lytted til min bedende røst. Lovet være Gud, som ikke har afvist min bøn eller taget sin miskundhed fra mig!" (Salm 66, 10-12 , 19-20).

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkerson.org or tscpulpitseries.org

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771